

tat, jam Nestoriano more non duas naturas, sed duas personas in Christo unitas esse fatetur: Vnam quidem, quam substantiam vocat: Alteram, quam nominat suppositum sive subjectum, à quo prior illa persona pendet tanquam pars ipsius: Sin substantiam non de persona sed de natura intelligit, consequens fuerit, Modum illum, quem substantialem antè dixerat, Naturalem dicendum esse, ac proindè nihil eum à primo modo, Essentiali scilicet, differre.

135. Deinde verba ista (cùm substantia, quæ alioqui per se existeret) valdè sunt dubia: Istum enim sensum parere possunt, quasi humana Christi natura, ante Vnionem cum λόγῳ, extiterit: Quod est absurdum.

136. Tùm phrasis isthæc (Trahitur ad esse alterius suppositi) Eutychianæ impietati manifestè patrocinator.

137. Suppositum enim sive Persona Filij Dei non habet aliud esse, quàm ipsam divinam Essentiam. Quod si igitur, ex sententia Iesuitæ nostri, natura assumpta ad illud esse trahitur, trahitur ad ipsam divinam Essentiam: atque ita una fit natura cum tota Trinitate.

138. Tandem subiicit (Et ab illo, scilicet supposito sive persona, pendet tanquam pars ipsius) Quod sanè per quàm incommodè dictum esse vel ex Scholasticorum Doctorum Theologia discere

Q. 4

Iesai-